

Catalan recital

MARTA MATHÉU

CANTO

MAC MCLURE

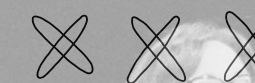
PIANO

Introducció

Catalan Recital és una invitació a descobrir la riquesa expressiva de la cançó catalana del segle XX, on poesia i música s'entrellacen en un diàleg íntim i evocador.

A través de les obres de Joaquim Zamacois, Joaquim Cassadó i Ricard Lamote de Grignon, aquest programa proposa un viatge sonor ple de matisos, colors i emocions, en què cada cançó es converteix en una petita escena carregada de sensibilitat.

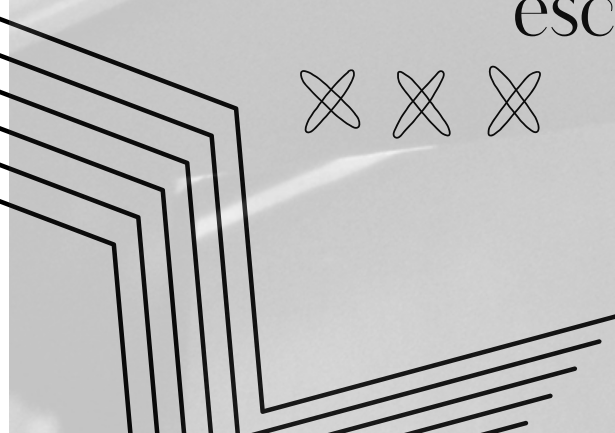

Sobre el Programa

El cicle Els mesos ens transporta al llarg de l'any, pintant amb música cada estació, cada atmosfera, cada emoció. Des de la introspecció hivernal fins a la vitalitat de l'estiu, l'obra desplega una paleta sonora plena de contrastos.

Les cançons de Zamacois i Lamote de Grignon completen aquest recorregut amb una escriptura delicada i profundament expressiva, en què la paraula pren vida a través del so.

Programa

Joaquim Zamacois

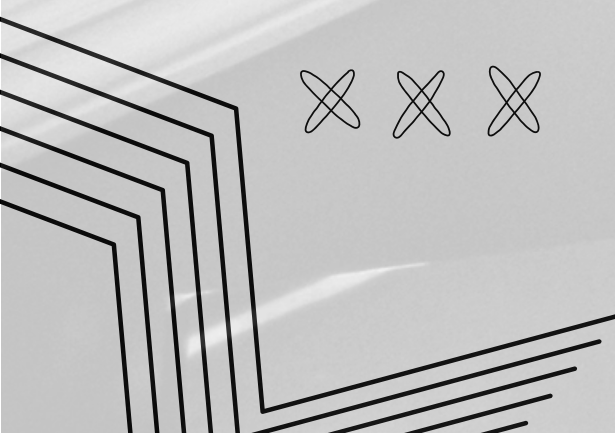
Canciones sobre poesías de Guasch, Carner, Sagarra, Via

Joaquim Cassadó

Els mesos (Gener, Febrer, Març, Abril, Maig, Juny, Juliol, Agost, Setembre, Octubre, Novembre, Desembre)

Ricard Lamote de Grignon

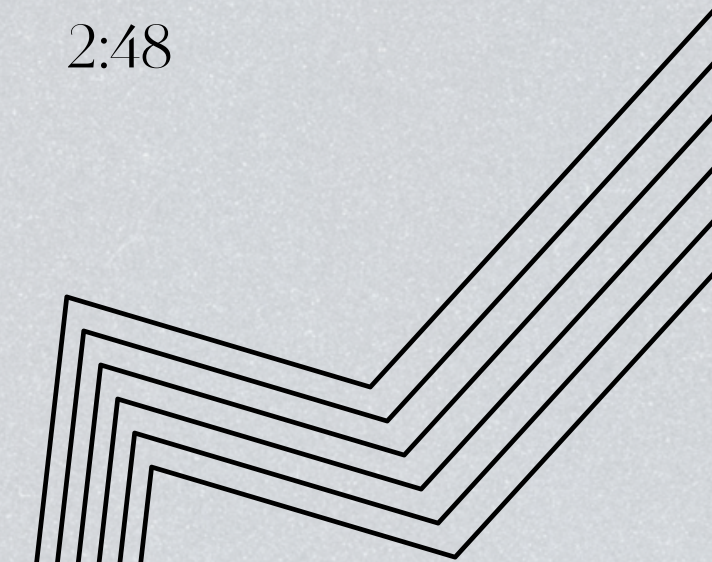
Canciones sobre poesías de Sagarra y Manent

1. Campanar nevat	2:47
2. Cançó del bailet	2:23
3. Cuca de Llum	1:08
4. El mariner	1:55
5. Serenade d'Hivern	3:55
6. El Torrent	1:30
7. A un infant	1:45
8. Les garbes dormen al camp	1:22
9. Vé i vá	0:35
10. Cansons del Mesos: Gener	2:36
11. Cansons del Mesos: Febrer	2:22
12. Cansons del Mesos: Març	3:07
13. Cansons del Mesos: Abril	1:20
14. Cansons del Mesos: Maig	2:47

15. Cansons del Mesos: Juny	2:39
16. Cansons del Mesos: Juliol	2:22
17. Cansons del Mesos: Agost	4:08
18. Cansons del Mesos: Setembre	1:25
19. Cansons del Mesos: Octubre	2:44
20. Cansons del Mesos: Novembre	4:43
21. Cansons del Mesos: Desembre	5:05
22. Zoraida	3:05
23. Le petite boite a musique	4:02
24. Pour une larme	3:50
25. Plugeta lleu	3:16
26. Cançó del cap vespre	3:15
27. Balada dels tres Fadrins	6:21
28. Cançó de Fransisqueta	2:48

Joaquim Zamacois

Joaquim Zamacois (1894–1976) fou un destacat compositor, director i teòric musical espanyol, especialment reconegut per la seva influència en l'ensenyament de la música al segle XX.

Nascut a Santiago de Xile, es traslladà a Barcelona de ben jove, on desenvolupà la major part de la seva carrera. Estudià al Conservatori del Liceu i posteriorment es convertí en una figura central d'aquesta institució, exercint com a professor i formant diverses generacions de músics.

Zamacois compongué obres simfòniques, sarsueles, peces corals, música de cambra i obres per a piano. Entre les seves partitures més conegudes figuren la Sonata per a violí i piano (1918), el Quartet en re menor (1922), el poema simfònic Els ulls verds (1920) i el quadre simfònic La sega, inspirat en el poema La vida al camp de Ramon Masifern, premiat per la Fundació Patxot i estrenat per l'Orquestra Pau Casals.

La seva contribució a l'àmbit docent fou decisiva. Publicà manuals de referència com Tractat d'harmonia, Teoria de la música i Curs de solfeig, i fou coautor del mètode de solfeig L.A.Z. Juntament amb la seva tasca al conservatori, formà destacats intèrprets i directors com Alicia de Larrocha, Antoni Ros-Marbà i Romà Alís. Els seus textos continuen utilitzant-se en la formació musical acadèmica.

Joaquim Cassadó

Inicià els seus estudis musicals a Mataró, la seva ciutat natal, amb Manuel Blanch, Salvador Puigsech i Julià Vilaseca. Als catorze anys ingressà al Seminari Conciliar per cursar estudis eclesiàstics. Allí continuà cultivant el seu amor per la música com a mestre de capella, càrrec que ocupà fins als vint anys, edat en què decidí abandonar el Seminari.

L'any 1887 inicià una nova etapa de la seva vida a Barcelona com a compositor, estudiant amb el mestre Bonaventura Frigola i desenvolupant el seu talent artístic com a organista i mestre de capella de l'Església de la Mercè. Durant aquesta època Cassadó compongué més de tres-centes obres religioses, entre les quals destaquen el poema simfònic La mort de Sant Josep i la Missa de Rèquiem.

L'any 1896 creà i dirigí la formació orquestral Capella Catalana dedicada a la interpretació de música sacra de totes les èpoques.

La seva estada a París entre 1907 i 1914 li permeté donar a conèixer amb gran èxit moltes de les seves obres. Durant aquest període actuà com a pianista al costat dels seus dos talentosos fills, Agustí (violinista) i Gaspar (violoncel·lista), formant el famós Trio Cassadó. A partir de 1915, després del seu retorn a Barcelona, dedicà gran part del seu temps a la composició i a l'ensenyament, formant importants músics. Entre les seves darreres obres cal destacar les Cançons dels mesos per a veu i piano, el quartet El Alcázar de las perlas, la Simfonia Macarena, el Concert per a violoncel i orquestra dedicat a Gaspar Cassadó i sobretot la seva obra mestra, l'òpera El Monjo negre estrenada el 1920 al Gran Teatre del Liceu de Barcelona.

Ricard Lamote de Grignon

Ricard Lamote de Grignon (1899–1962) fou un compositor, director d'orquestra i pedagog espanyol, figura destacada de la vida musical catalana del segle XX. Nascut a Barcelona, era fill del també compositor Joan Lamote de Grignon, amb qui compartí una sòlida formació musical. Estudià al Conservatori del Liceu i aviat inicià una activa carrera com a director, col·laborant estretament amb institucions musicals de Catalunya.

Desenvolupà una important tasca com a director de bandes i orquestres, especialment a Barcelona i València, on contribuí al creixement i professionalització de diverses agrupacions. La seva feina com a pedagog també fou rellevant, formant joves músics i participant en la vida acadèmica.

Com a compositor, la seva obra abasta música orquestral, de cambra, coral i escènica. El seu llenguatge musical combina la tradició romàntica amb influències de l'impressionisme i del nacionalisme català, integrant elements populars dins d'una escriptura refinada.

Després de la Guerra Civil espanyola, continuà la seva activitat musical en un context difícil, mantenint el seu compromís amb la creació i la difusió cultural. La seva obra ha estat recuperada per directors com Salvador Brotons i continua programant-se al Palau de la Música Catalana i altres institucions que reivindiquen la seva aportació al patrimoni simfònic català.

Marta Mathéu

Soprano espanyola reconeguda per la seva versatilitat en el repertori vocal, que abasta des de la música antiga fins a la contemporània. Formada a Barcelona i amb una sòlida preparació internacional, ha desenvolupat una destacada carrera tant en l'àmbit del concert com en l'òpera i la música de cambra.

És especialment apreciada per la seva interpretació del repertori espanyol i català, així com per la seva sensibilitat en la cançó artística. Ha col·laborat amb importants directors, pianistes i conjunts, participant en festivals i escenaris de prestigi a Europa i Amèrica Llatina. A més de la seva activitat com a intèrpret, Marta Mathéu s'ha involucrat en projectes de difusió i recuperació del patrimoni musical, contribuint a donar visibilitat a compositors menys coneguts.

El seu treball es caracteritza per una combinació de rigor musical, expressivitat i una cura especial pel text i l'estil. La seva creixent presència als escenaris operístics l'ha portat a encarnar personatges tan dispars com Norma (Liceu, 2022) i Berta (Il barbiere di Siviglia, Menorca, 2021). Entre els rols del seu repertori s'inclouen la Contessa de Le nozze di Figaro, Donna Anna (Don Giovanni), Liù (Turandot) i Mimì (La Bohème).

Mac McClure

Pianista nord-americà reconegut internacionalment per la seva especial afinitat amb el repertori espanyol i llatinoamericà. Format als Estats Units, perfeccionà els seus estudis a Espanya, on desenvolupà una profunda connexió amb la música de compositors com Isaac Albéniz, Enrique Granados i Federico Mompou.

Al llarg de la seva carrera, ha actuat en importants escenaris d'Europa, Amèrica i Àsia, tant com a solista com en música de cambra. És especialment reconegut per la seva tasca com a pianista acompanyant de cantants, destacant-se en el repertori de cançó artística espanyola, on ha col·laborat amb destacats intèrprets internacionals.

El seu estil interpretatiu es caracteritza per la profunditat expressiva, el refinament sonor i una gran sensibilitat pel fraseig i el color. El compositor Xavier Montsalvatge elogà la seva comprensió de la música espanyola, subratllant l'autenticitat i musicalitat de les seves interpretacions.

A més de la seva activitat concertística, Mac McClure ha desenvolupat una important tasca pedagògica. Des de 2010 ha estat professor i director del Màster en Estudis de Piano de la Universitat Nacional de Colòmbia, i també dirigí el Conservatori Nacional (2011–2014).

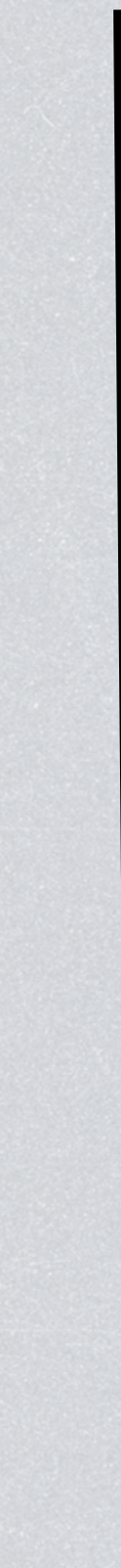

JOAQUIM ZAMACOIS

CAMPANAR NEVAT
Poesia de Joan Mª Guasch

Oh!
Lli-ri sagrat,
fú-me-ro la blanca,
campanar guarnit
de neu congelada,
el Maig se desclou,
hont tens les campanes?

Furgant les lle-vors
s'enfilen en l'aire
i hort els rosers
s'encenen de gal-tes;
tremola de goig,
oh vell patriarca!

Les bruixes s'han fos,
el sol les empaita,
s'emporten l'hivern
camí de muntanya;
es-polsa la neu
que els rossinyols canten!

I el bon campanar
rodà les campanes!.

LA CANÇÓ DEL BAILET

Si n'era una nit d'agost,
clara i bella
que dintre l'estany va caure una
estrella;
va caure ruixant els prats del
voltant
de flors esblaimades.

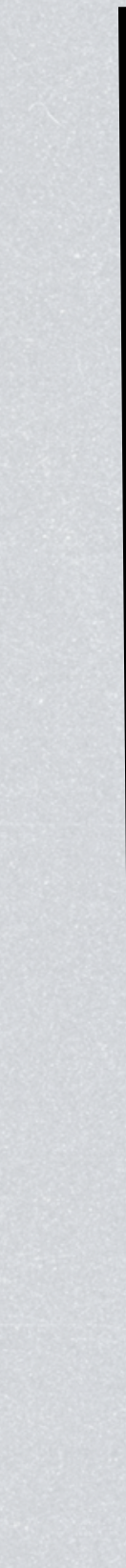

D'ençà de llavors,
d'ença de llavors que a dintre hi ha fades.
Són blanques com neu,
d'ulls grossos i dolços;
Partits els cabells
que els cauen pels polsos,
Els baixen trenats pels pits
sonrosats de venes imflades.

Acosta't, amor, acosta't amor, que ens
senten les fades!

Les nits de l'estiu baixen de muntanya,
Se'n van tot volant dret a la cabanya
I ull prenen d'amor al pobre pastor
Amb cants i besades.

Que joves que són, que joves, les fades!
L'ullprenen, i adéu! Li esfloren la vida,
Es torna d'un groc com d'herba marcida,
I es va corsecant, tot trist, bo i cercant

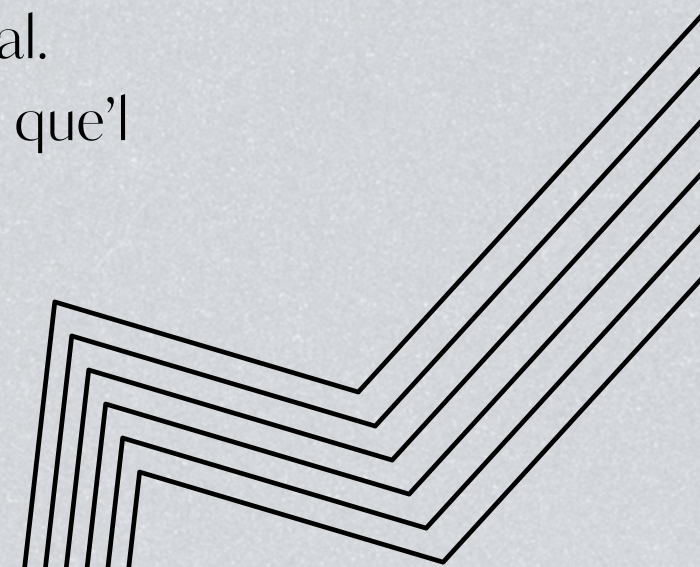

per marges i prades l'aroma del cel
que deixen les fades!
Per això al ser al bon temps
Quan les nits són belles i estesos al ras,
Guaitant les estrelles, els pobres pastors
Somnien amors de lliris coronades
Per sobre l'herbei,
Per sobre l'herbei s'acosten les fades!

CUCA DE LLUC

Poesía de Joan Mª Guasch

Nit estival, nit de perfum,
cuca de llum prén el fanal.
Rondal' jardí, rondal' etzar que'l
vigilar no te camí...

Ronda rondant per la foscor,
sent el petó d'un llavi amant.

Nit de perfum! d'amor d'estiu!
la cuca riu i apaga'l llum!

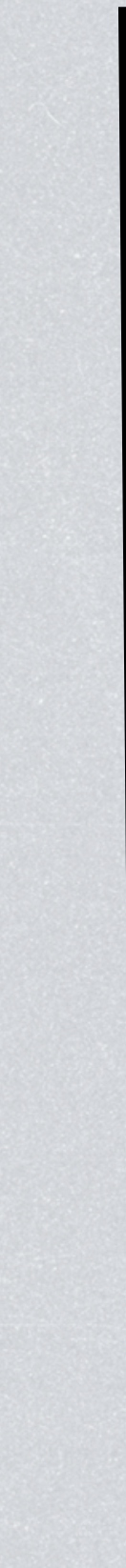
EL MARINER

Poesia de Clementina Arderiu

Quant de temps que fa, dies i setmanes,
que la barca al moll m'ha dut atracada,
amb l'estiba a punt i branda que branda,
si ell me la deixés jo l'aparellava.

Amb cent remes alats i cinc veles blanques.
No aniria pas a mercats ni a terres
perquè lluny jo hi sé l'illa de les fades.

Volten la set mars, tretze rius l'amarent,
travessen la maren, tra la là.

Més en ton record tu no ploris, mare,
que jo no faré com feu Ramaxandra,
que trigà tants anys a tornar a casa.

Com el rei seré que diu la rondalla,
i duré al vaixell tot el que m'hi càpiga.
Al amic també jo vull emmenar-me'n
i al lluny cercarem l'illa de les fades.

Salparem en ser que llustre l'alba.
Al migdia, quan tu estaràs banyant-te,
tots dos ja serem en un nou reialme.

Passarem el gual, deixarem la plana;
quan se pongui el sol ja ens tindràs a casa.
De tot el que hem vist t'en faré contalla,
perquè lluny jo hi sé l'illa de les fades.

Volten la set mars, tretze rius l'amarent,
tra la là.

SERENADE D'HIVERN
Poesía de Josep Carner

Clou les parpelles en ton llit
i que la son hi sia;
mentre en l'angoixa de l'oblit
canto per tu, l'aimia;
que fins la mort de mon delit
acabi en melodia.

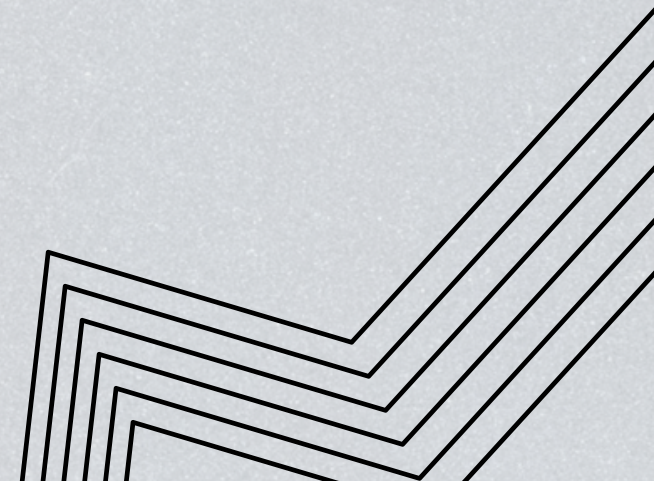
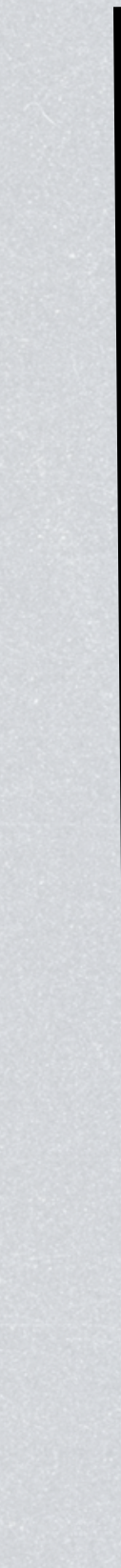
Oh si ton llit meravellat
que ton bell cos havia
fos, a punt d'alba, turmentat
com jo, de gelosia,
i, com un núvol encantat,
no et deixés veure el dia!

Car, filla fosca del matí,
arreu on facis via,

veuràs penar, veuràs llanguir
i no hi daràs metgia;
ets feta a plaure i a fugir,
que ésser fidel mustia.

Si el pobre cor sense recers
que ta finestra espia,
si el pobre cor occir pogués
amb una melodia!
Si l'amor meva emmetzinés,
encara t'amaria.

Qui t'ha cantat el villancet,
no és un llaüt, aimia;
no és el poruc violinet
ni la viola pia;
és una mica de vent fred
i de malenconia.

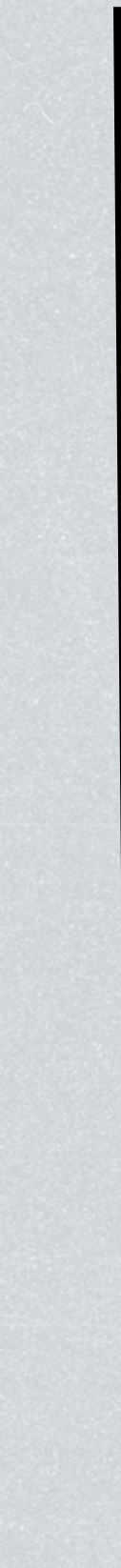

EL TORRENT

Era una núvia abrigallada
Blanc i d'escuma el xaragall,
Era una noia enjogassada,
Riu que riuràs muntanya avall.

La neu en bloc, un jorn, honesta,
Brillava al cim més eminent.
Avui ja és fosa la congesta,
Ja és aigua tèrbola al torrent.

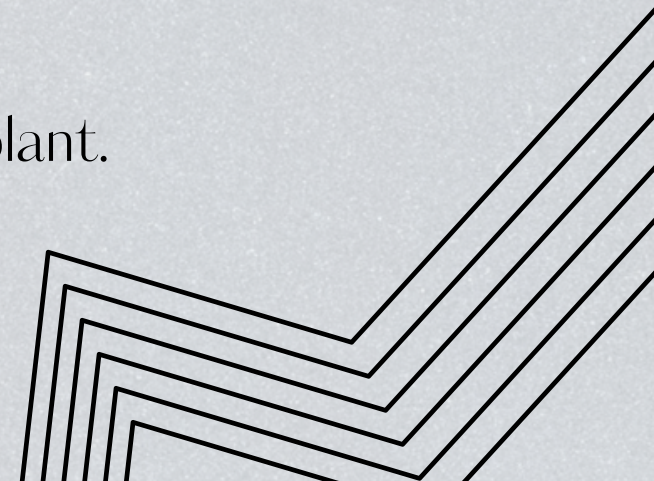
I solc enllà les valls florides
I perd les últimes frescors
Tot enyorant les beneïdes
I inacessibles serenors.

A UN INFANT

A la torre xica, a la torre gran,
Un infant hi tenen que l'estimen tant.
Ai! La torre xica que tinc al davant
Si era oberta i gaia com riere d'infant,
Ara és closa i trista,
trista com el plant

De les blaves ones que venen i van,
Trista com les ratxes del ven de
llevant
Que passes, suspiren i besen plorant.
Ai! La torre xica!
Ai! La tristor gran!
Ai! Gàbia daurada
D'on no surt ni un cant
De nit i de dia l'estic contemplant.

LES GARBES DORMEN AL CAMP

Les garbes dormen al camp.
Déu els doni bona dormida,
Segueix la guatlla el reclam
La niarada avorrida.
Juliol ens duu l'aram
Dins la porta beneïda.

Les garbes dormen al camp,
Que la sega ja es finida.
El repòs del verd fullam
a l'ocellada convida.

Les garbes dormen al camp,
Garbes seques sense vida.
Passa l'euga com un llamp
Sense fer cas de la brida.

Les garbes dormen al camp
I l'estimada es partida.
Les garbes dormen al camp,
Déu els doni bona dormida

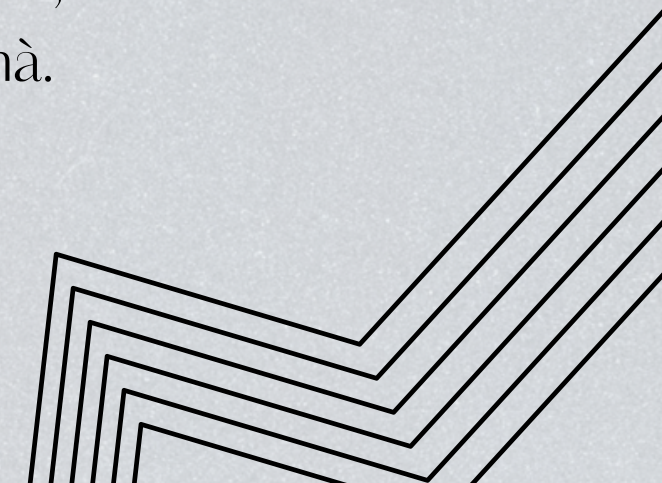

VE I VA

Flor de romaní l'amor fa venir;
Ene el fonollar l'amor fugirà.
Si canta un ocell hi ha gaudi novell;
Si em mira i em fuig l'amor ja es
enuig.

La lluna minvant em veu delejant;
La lluna creixent vol, nou pensament.
En el moment d'or que amor és al cor
No sap ell mateix si minva o si creix.

Mig riu un follet? Amor, bon esplet!
Aparta son dit? Ja tot és oblit.
Flor de romaní l'amor fa venir;
En el fonollar l'amor se n'anà.

JOAQUIM CASSADÓ

ELS MESOS

Apel·les Mestres (1913–2000)

CANÇÓ DE GENER

La sabateta, la sabatona,
la sabateta que empresona
ton peu galant, ton peu lleuger.

Aquesta nit d'Epifania,
si fos de tu, la posaria
en la finestra del carrer,
en la finestra del carrer.

A mitjanit veuràs que arriba
dels tres Sants Reis la comitiva
i el més vellet somriu mirant.

La sabateta, la sabatona,
la sabateta que empresona
ton peu lleuger, ton peu galant.

A la finestra el Rei escala
i amb la joguina que et regala,
sense remor omple afanyós.

La sabateta, la sabatona,
la sabateta que empresona
ton peu galant, ton peu airós.

I si demà, tantost llevada,
surts a guaitar, oh estimada,
s'oferrà mon cor amant.

La sabateta, la sabatona,
la sabateta que empresona
ton peu lleuger, que estimo tant.

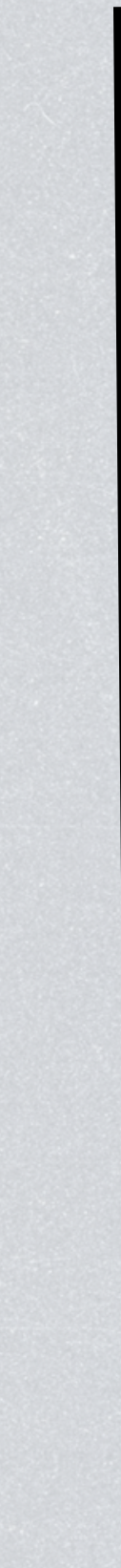

CANÇÓ DE FEBRER

L'esbojarrat cridar,
les desimboltes i
histèriques riallades
s'enduu el vent,
s'acaba la galop
les carnestoltes
ha mort el sol ixent.

Ençà i enllà caretes rebrejades,
rams trepitjats, ampolles degotant,
vestits revolts, despulles virolades
i boques badallant.

Sa embustera careta d'alegria
i l'avorriment endormiscat
s'ha tret el cervell embrutit,
despert somia,
el cor està contret.
El sol va clarejant

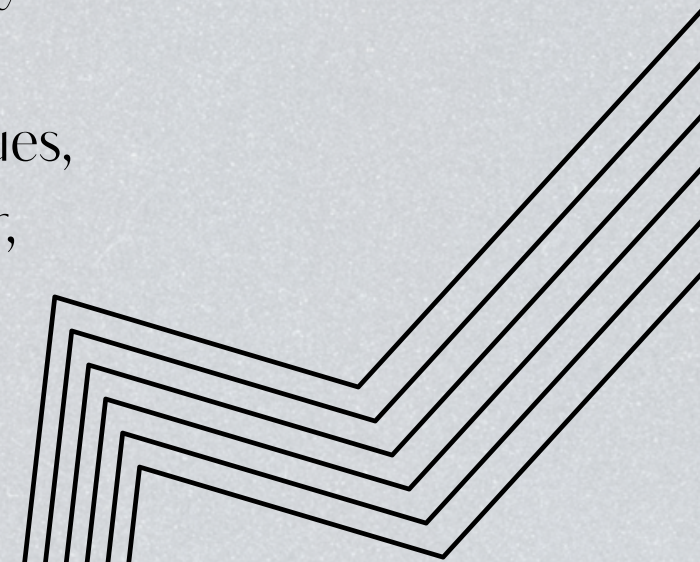

Deixa, careta, ta emmollada
ganyota per l'any nou.
En tant, al fons del bosc, una violeta
poc a poc se desclou.

CANÇÓ DE MARÇ

Per les planes mig dormides
el vent fred del mes de març,
assotant els blats que naixen,
blats novells, encara infants,
els arrenca un trist murmuri,
meitat himne, meitat plany.

És el mestre que els ensenya
l'abecé d'una cançó
que més tard tantes espigues,
onejant com un mar d'or,
cantaran de sol a sol.

Com s'agita, com s'afanya,
repetint son himne al vent:
com l'entonen en veu baixa,
tremolant, els blats novells!
La cançó és de les més dolces
però el mestre és inclement.

Mentrestant que els blats l'aprenen,
els assota sens pietat!
Tant se val! Quan l'estiu vinga
fins dormint la cantaran.
Quan al camp vindran les dalles
la cançó s'haurà acabat (bis).

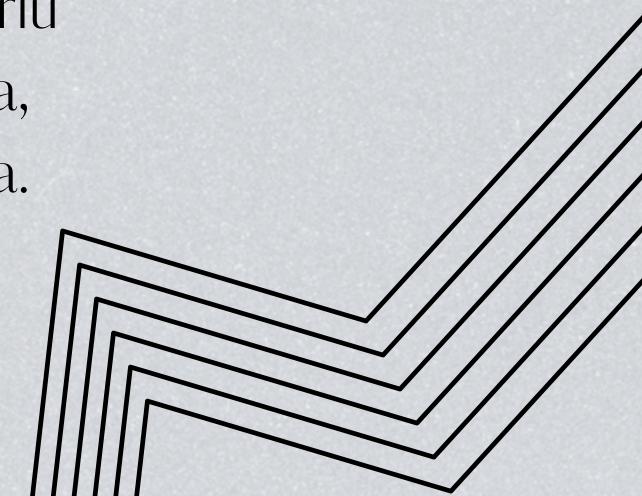
CANÇÓ D'ABRIL

Els rossinyols han tornat,
han tornat d'aquella terra
on les flors duren tot l'any,
on tot l'any és primavera,
on tot l'any és primavera

Els rossinyols han tornat
en l'antiga salzereda,
els salzes els han rebut

amb les branques ben esteses,

Els rossinyols han tornat,
bona arribada els és feta!
que el món, veient-los, somriu
i el cor, sentint-los, s'alegra,
i el cor, sentint-los, s'alegra.

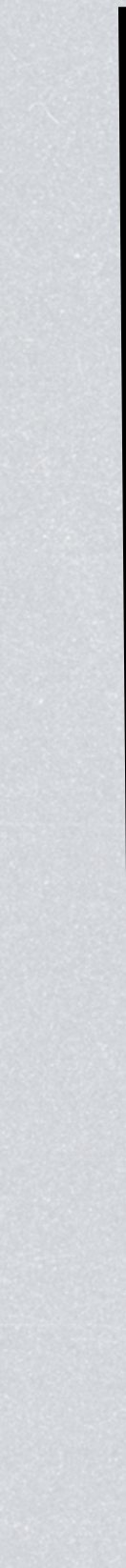
CANÇÓ DE MAIG

El taronger floreix,
tot ell és flaire,
la flor del taronger
perfuma l'aire.

Amb son preuat perfum
l'oreig s'adorna,
parteix ben lluny amb ell,
mai més retorna.

Abans no el robi tot,
oh vida mia, oh vida mia,
baixem al jardí junts
al caure el dia.

El taronger floreix,
tot ell és flaire,

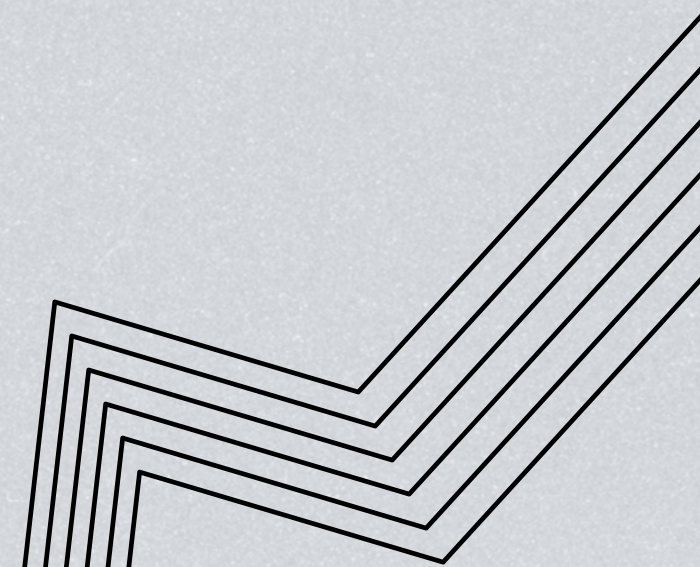

la flor del taronger
perfuma l'aire.

Brandant el taronger
al vent s'inclina
i una ruixada cau
de tarongina.

Correm sota el brancall!
ma companyona,
ma companyona
i et teixirà la flor
blanca corona.

El taronger floreix,
tot ell és flaire,
la flor del taronger
perfuma l'aire.

CANÇÓ DE JUNY

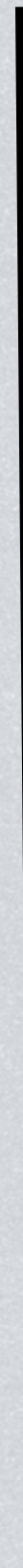
En l'harmoniós concert
que les espigues canten de sol a sol,
totes canten igual,
totes entonen la mateixa cançó:

La terra, bona mare,
és mare nostra,
pare i bon pare el sol,
el dia ens du la vida i l'esperança,

la vetlla ens du el repòs.

Sobre aquests camps
on hem florit nosaltres
s'espigarà blat nou,
la cançó que diran altres espigues
serà aquesta cançó:

La terra, bona mare,...

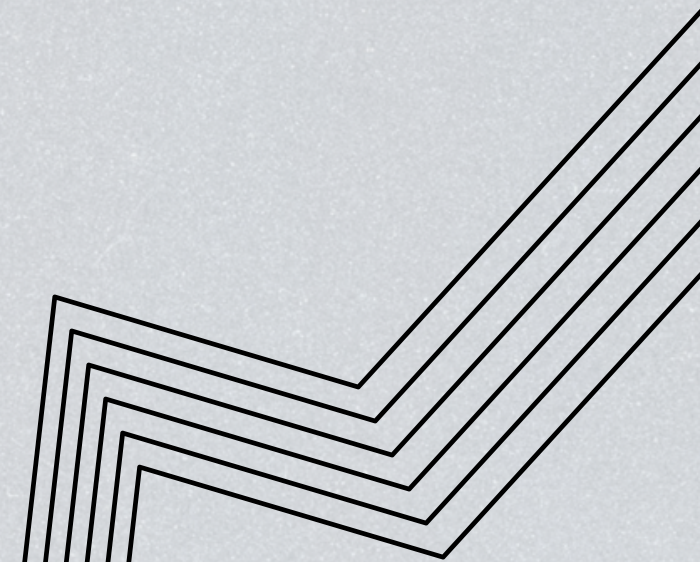
CANÇÓ DE JULIOL

S'han acabat les espigues,
el sol és fort;
l'han ben aiguat les dalles,
aquell blat ros!

Amb quin delit el segaven
els segadors!
Amb quin delit feien garbes
cantant cançons!

El blat és mort, vida meva!
el blat és mort, el blat és
mort!

Roselles i corretjoles
segades són;
adéu, garlandes i toies,
de tots colors.

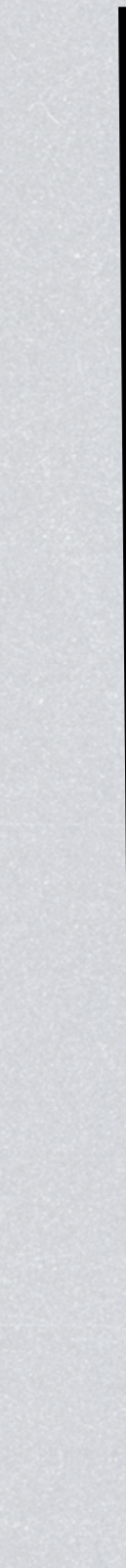

CANÇÓ D'AGOST

Que bé dissipen les penes
i records tristos d'ahir
aquestes tardes serenes
i aquests crepuscles sens fi!
que n'oblida el cor d'agravis
i en cabdella d'il·lusions!

Que n'hi du l'estiu als llavis,
vida meva, vida meva!
Que n'hi du l'estiu als llavis
de besades i cançons!

Que se'n senten de ditxosos
plens els arbres de verdor!
Com cimbregen, ufanosos,
son fullam murmurador.

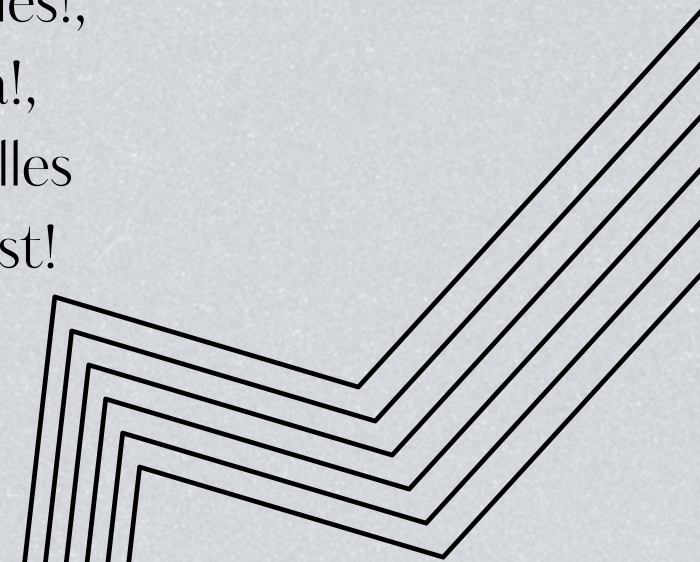

Que se'n conten, d'amoretetes,
els ocells quan el sol cau!

Que se'n crusen, d'orenetes,
vida meva, vida meva!
Que se'n crusen, d'orenetes
pels camins d'aquest cel blau.

Aquest sol que abrusa l'aire,
aquest sol ple de xardor
no l'encén ni poc ni gaire,
la foguera de l'amor.

I aquest mil i mil d'estrelles
que espurnegen a sol post!
com les fan curtes i belles!,
vida meva, vida meva!,
com les fan curtes i belles
les vesprades de l'agost!

Mentre ens lliguen forts els llaços
de l'amor, de flors coberts,
mentre troben els mes braços
els teus braços sempre oberts,
mentre el fruit gronxa la branca
l'aire tebi del cantant.

Senyalem en pedra blanca,
vida meva, vida meva!,
senyalem en pedra blanca
tots els dies que se'n van.

CANÇÓ DE SETEMBRE

El cel és sense núvols,
l'estiu va caminant,
el sol de la canícula
damunt dels pàmpols bat.

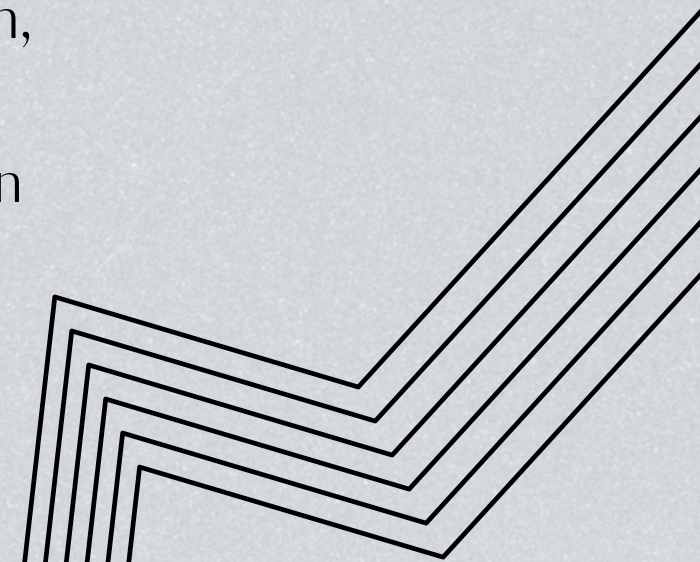

I en tant, de branca en branca,
per boscos i vinyes,
com canten les cigales!
com canten sens parar!

Com canten les cigales!
Que ardít és el seu cant!
Com brunzen les abelles
entre els raïms daurats!

Vermellejant els pàmpols,
brandegen embriacs:
Canteu, canteu, cigales!
Canteu sense parar!

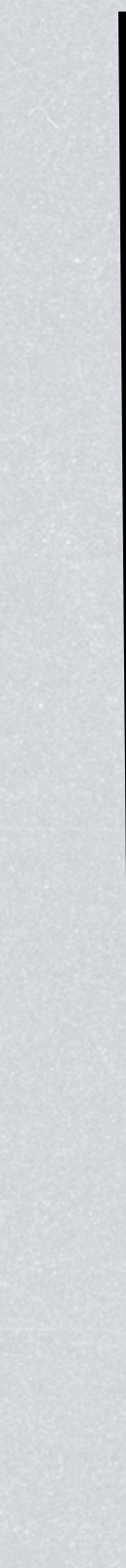
Els v'remadors arriben,
relluen ja els podalls,
de sos raïms despullen

els ceps afatigats.
Els carros se'ls emporten,
els cups se'n gaudiran . . .
¡Canteu, canteu cigales,
en tant que el sol és alt!

¡Qui et veu i et vegi, vinya,
tan trista cap al tard!
demà quan el sol caigui
l'Estiu se n'anirà;
se n'anirà amb mortalla
de pàmpols emprats . . .

De l'altra part de serra
ja un núvol es va alçant,
camina que camina
du la tardor als camps,
damunt de ses espatlles
la porta cavalcant . . .
¡Canteu, canteu cigales!
¡Canteu el darrer cant!

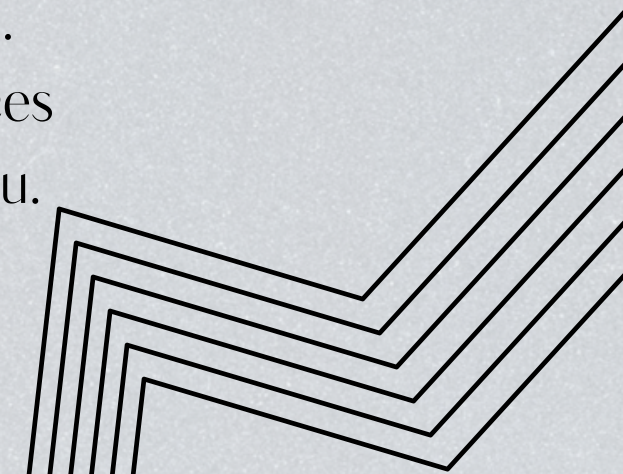
CANÇÓ D'OCTUBRE

L'hivern s'acosta.
Les nuoses parres s'assequen lentament
com bocins d'una púrpura esqueixada
els pàmpols van caient.

Dels papellons les delicades ales
la tardor ha plegat;
les flors van desfullant-se una per una,
sa tasca s'ha acabat.

En sos bucs passen llesta les abelles,
ja és tothom a aixopluc.
El treball de l'hivern va a començar-se,

Les orenetes, tot cantant,
emigren al país de l'estiu.
Ple de record i d'esperances
deixen en cada casa un niu.

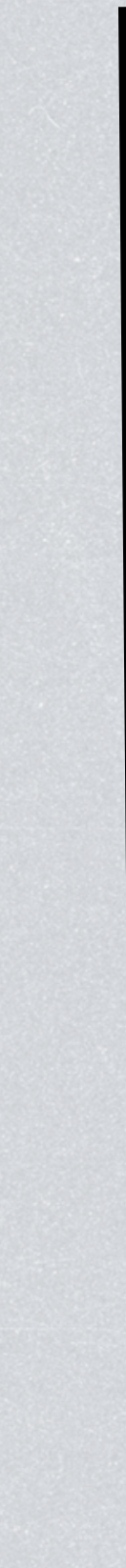

La tardor va corrent,
l'hivern l'empaita,
tot s'asseca, tot mor!
Tot, amor meu,
menys els cors que estimen,
com ton cor i mon cor.

CANÇÓ DE NOVEMBRE

Les fulles són corsecades,
les fulles se'n van, se'n van...
deixem que caiguin plegades,
si fugen bé tornaran!

Al compàs d'humil esquella
l'últim solc obre la rella
i entre boira el sol es pon
i entre boira el sol es pon,
torcent l'arbre que espampola
tot fent via el vent udola
com cantant-li la non-non.

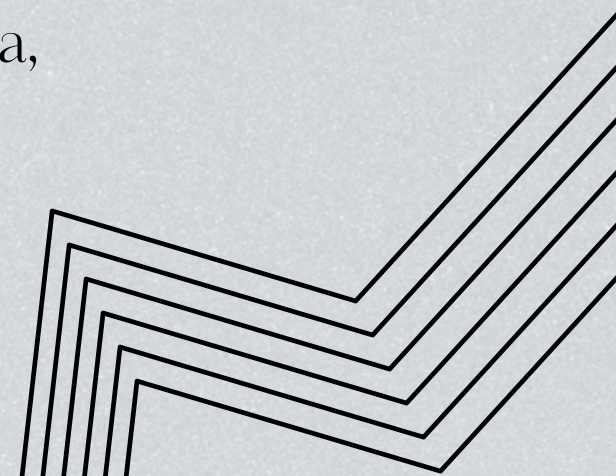
Les fulles són corsecades...

Mentre aquí la boira plora,
¿què deu fer allà en tal hora,

tremolant sota un terròs,
la llavor de la viola,
la cigala, trista i sola,
la cigala, trista i sola...
la formiga en trist repòs.

Les fulles són corsecades...

Amor meu, mentre tot calla,
i amb la boira per mortalla,
tanta fulla a l'oblit va,
tanta fulla a l'oblit va,
sota el camp que l'aire gela,
la llavor, furgant, s'arrela
per donar-te flor demà.

CANÇÓ DE DESEMBRE

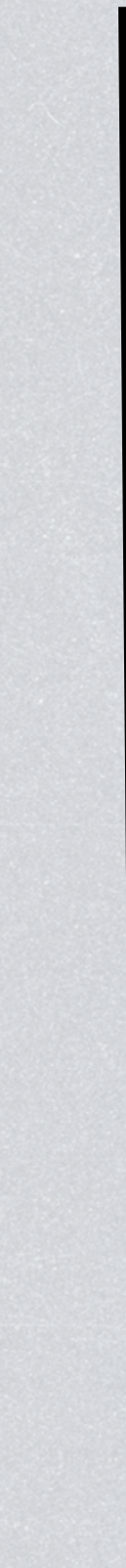
Cau la neu de floc en floc
mentrestant que a fora neva;
contem contes, vida meva,
prop del foc.

Contem contes fins al dia.
Jo en sé tants, que te'n diria
tot l'hivern sens parar.

De reis moros i princeses,
de castells plens de riqueses
que una brúvia sol guardar.

De donzelles encantades
i de bruixes i de fades.

Cau la neu de floc en floc;
mentrestant que a fora neva.
Contem contes, vida meva,
prop del foc.

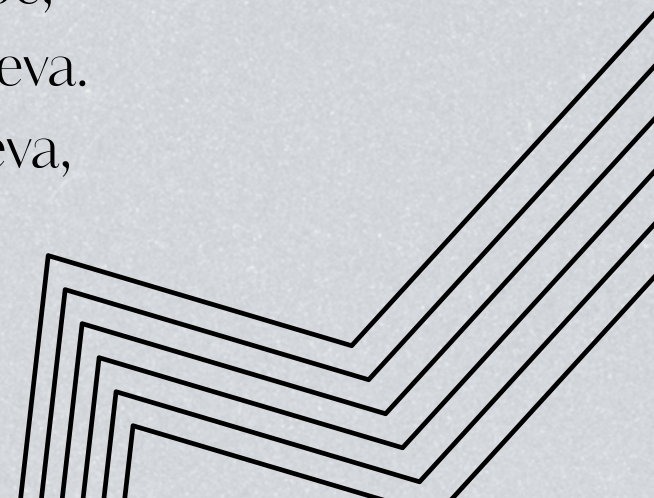

¿Vols aquell de la padrina
que el gegant que la pentina
sos cabells compta un per un?
¿O el d'aquell difunt en pena

que al remor de sa cadena
va cridant escala amunt:
“Marieta, oh Marieta,
ja só a l'última escaleta”?

Cau la neu de floc en floc;
mentrestant que a fora neva.
Contem contes, vida meva,
prop del foc.

Cau la neu de floc en floc;
mentrestant que a fora neva.
Contem contes, vida meva,
prop del foc.

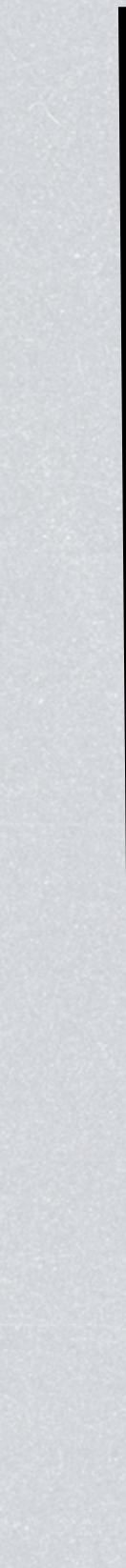
JOAQUIN CASSADÓ

ZORAIDA

Poesía de Charles Maurice Siville

Zoraida rêve au bord du soir,
Sous le ciel tiède aux lueurs roses ;
Et son regard noyé d'espoir
S'attarde aux parfums des choses.

Le vent léger, comme un soupir,
Passe et caresse sa paupière,
Et semble, en un vague désir,
Lui parler d'une heure plus chère.

Elle écoute... et son cœur troublé
Frémit aux voix de la nature ;
Un chant lointain, doux et voilé,
Monte avec la nuit qui murmure.

Est-ce un appel du souvenir,
Un écho d'ardente promesse ?
Ou bien l'ombre d'un avenir
Qui passe et fuit dans la tristesse ?

Zoraida rêve... et dans ses yeux
Brille une larme retenue ;
Car l'amour, comme un chant
pieux,
S'exhale et meurt dans l'étendue.

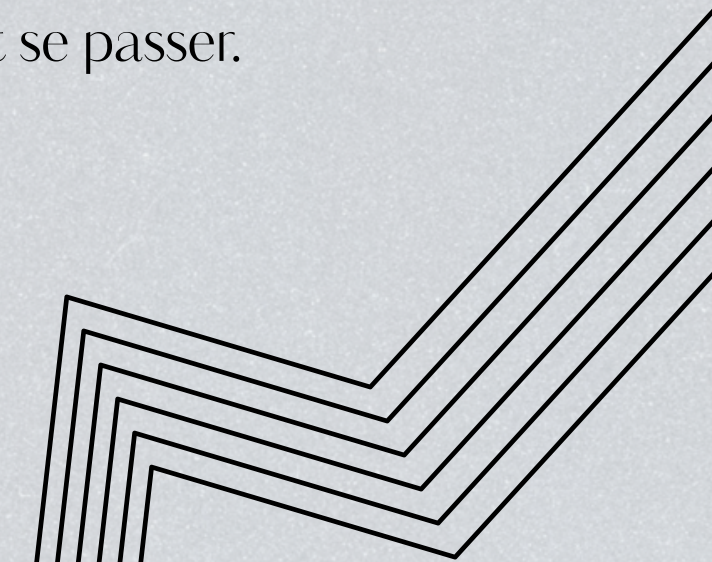
LA PETITE BOITE A MUSIQUE
Poesía de Louis TOURNAYRE et I.J.
SIMON

Suzette ayant reçu de sa maman des
étrennes magnifiques,
A son fiancé fit voir au jour de l'an
Un tout petit boîte à musique.
Et comm' devant ce bijou merveilleux
Aux contours harmonieux
Le jeune homme avait un air
Plein d'émoi.

Ah! voyez si c'est mignon, si c'est gentil,
Non, jamais on n'a rien vu de plus joli.
Chaque soir avec ce merveilleux joujou
Nous pourrons goûter le plaisir le plus
doux.

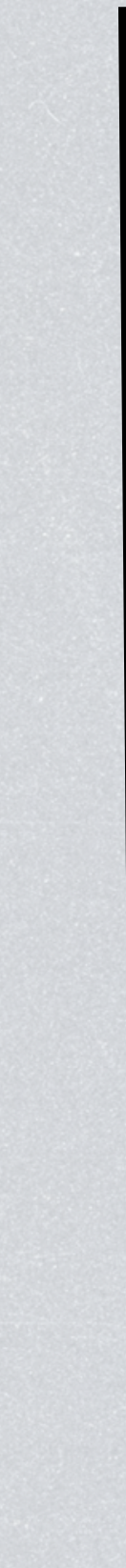
Comme il voulait dans un geste avisé
Prendre le jouet magique,
Suzon lui dit: Prenez garde de briser
Quelqu'chose dans ma boîte à musique,
On dit que lorsqu'un ressort est cassé
On n peut plus le remplacer,
Quand vous s'rez mon époux vous en
ferez
Tout c'que vous voudrez.

Ah! dit-il, c'est si mignon et si gentil,
Que jamais je n'ai rien vu de si joli,
De le voir je ne pourrai pas me lasser,
C'est un bijou dont on ne peut se passer.

Trois mois plus tard, le mari de Suzon
Pris d'un désir mélodique,
Voulut fou d'amour et perdant la raison
Jouer de la boîte à musique.
Aussi quand Suzon lui mit sous les yeux
Le joujou délicieux,
L'époux s'approchant avec précaution
Dit plein d'émotion:

Ah! Suzon, qu'il est mignon, qu'il est joli,
Non jamais je n'ai vu de plus gentil
Et puisqu'à présent j'ai le droit d'y
toucher,
Ma Suzon laisse-moi le faire marcher,
La musique je veux l'entendre,
Elle est douce et tendre,
Elle saura nous griser.
Viens, pour nos deux cœurs follement
embrasés
Le joujou dira la gamme des baisers.

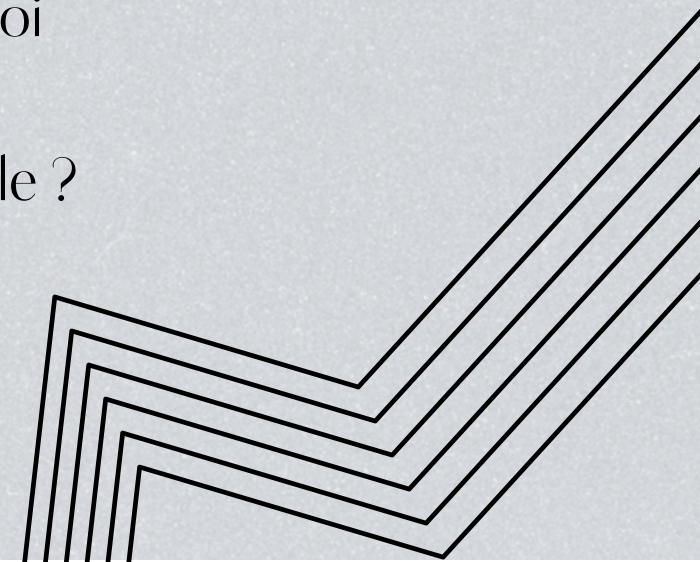

POUR UNE LARME

Je croyais pouvoir vous taire
Que mon cœur est plein de vous,
Je vous aime à genoux,
Au fil de l'heure glissant, légère...

Mais j'ai vu perler des larmes
Au fond de vos yeux rêveurs,
Et tout mon être est en alarme,
Mes baisers pourraient-ils sécher vos
pleurs ?

On dit que l'amour console,
Voulez-vous près de moi
Abriter votre âme ?
Pour que mieux il s'envole ?

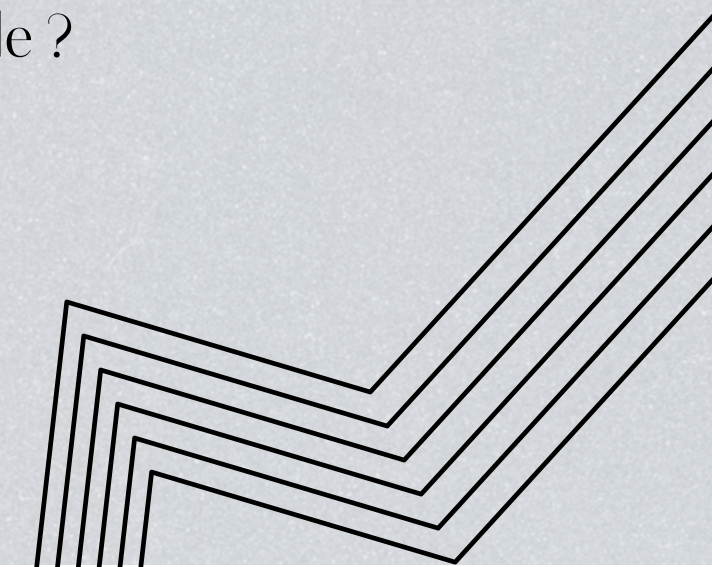
Ainsi ma douce tendresse
Se bercera dans mes bras,
Votre exquise faiblesse
Se grisant de mots d'amour dits tout
bas...

Je croyais pouvoir vous taire
Que mon cœur est plein de vous,
Je vous aime à genoux,
Au fil de l'heure glissant, légère...

Mais j'ai vu perler des larmes
Au fond de vos yeux rêveurs,
Et tout mon être est en alarme,
Mes baisers pourraient-ils sécher vos
pleurs ?

Je croyais pouvoir vous taire
Que mon cœur est plein de vous,
Je vous aime à genoux,
Au fil de l'heure glissant, légère...
Mais j'ai vu perler des larmes
Au fond de vos yeux rêveurs,

Et tout mon être est en alarme,
Mes baisers pourraient-ils sécher vos pleurs ?
On dit que l'amour console,
Voulez-vous près de moi
Abriter votre âme ?
Pour que mieux il s'envole ?

RICARD LAMOTE DE GRIGNON

PLUGETA LLEU

Plugeta lleu damunt la tarda,
com un vel fi i transparent,
cau silenciosa i es desguarda
en el batec del pensament.

CANÇÓ DEL CAPVESPRE

El sol s'amaga rere el bosc,
la llum es torna violeta;
tot és silenci, tot és fosc,
en aquesta hora secreta.

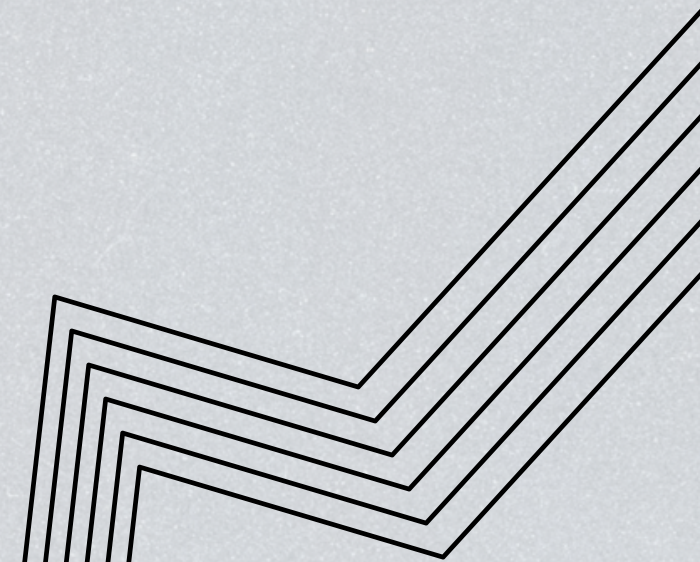

BALADA DEL TRES FADRINS

Tres fadrins van pel camí
amb el cor ple d'esperança;
cadascun porta dins sí
una pena i una dansa.

CANÇÓ DE LA FRANCISQUETA

Si tens ulls de malcarada,
Si tens llavis de festeig,
M'has dit que eres a
l'entrada,
I jo et trobo al safareig.
Ai, Francisca delicada,
Et veig i no et veig!

Informació de l'enregistrament
Enregistrat a Black Cat Studio
La Garriga, Barcelona — 12, 14 i 20 de juliol de 2018
Dipòsit legal: B 489-23018
Amb el suport de la Generalitat de Catalunya
www.klassic-cat.com

